

Křesťansko
DEMOKRATICKÁ
Společnost

KDS

ročník 1. ČERVEN 1996 číslo 2.

Obsah:

<i>Josef Cuhra: Jak to bylo s registrací.....</i>	<i>1</i>
<i>Karel Steiner: Společné dílo.....</i>	<i>2</i>
<i>Josef Cuhra: Ekonomická vize života církví.....</i>	<i>5</i>
<i>Michal Štikar: Bezpečnostní politika a křesťansko demokratická východiska.....</i>	<i>6</i>
<i>H.S.: Samospráva, decentralizace, veřejná správa, v širším kontextu.....</i>	<i>10</i>
<i>Miroslav Svoboda: Nové trendy, či nahodilá skutečnost?.....</i>	<i>12</i>
<i>Ustavující prohlášení Křesťansko demokratické společnosti.....</i>	<i>14</i>
<i>Usnesení ustavujícího sněmu KDS.....</i>	<i>16</i>
<i>Diskuse o znaku.....</i>	<i>17</i>

Josef Cuhra:

Jak to bylo s registrací

Dne 9.3. 1996 se v Praze konal ustavující sněm Křesťansko demokratického sdružení. Sněm odhlasoval stanovy sdružení a zvolil výbor. Do usnesení pak bylo prozíravě zahrnuto zplnomocnění výboru, v případě problémů s registrací zaměnit ve stanovách slova politika a politický za společnost a společenský. Ukázalo se, že toho bude více než třeba, neboť ministerstvo vnitra zřejmě nemá na práci nic důležitějšího, než zabránit podezřelým křesťansko demokratickým politickým rejdům.

Prvá registrace byla tedy v řádné lhůtě zamítnuta s odůvodněním, že cíle sdružení nejsou dostatečně konkrétní a navíc existuje předpoklad politické činnosti, což je v rozporu se zákonem č. 83/1990 Sb. a zakládá důvod pro rozpuštění registrovaného občanského sdružení.

Následoval druhý pokus. Ze stanov byly důsledně vypuštěny zmínky o politice, cíle byly dostatečně konkretizovány. Žádost byla opatřena podpisy a znovu podána. Přesně v poslední den lhůty, přišlo opět zamítavé stanovisko. Stanovy tentokrát příčinu k odmítnutí nezavdaly. Bohužel, den před podáním naší žádosti si kdosi podal žádost o registraci občanského sdružení stejného názvu. Jeho stanovy ovšem neměly chybu...

Vytušit odkud vítr vane, nebylo nesnadné. Začás vyšel najevo dokonce i autor této brilantní akce. Není jím nikdo menší, než bývalý tajemník bývalé KDS, pan Ondřej Turek. Nemohu si proto odpustit drobnou zdravici, s přáním mnoha sil do jistě velmi slibně se rozvíjející činnosti.

Žádost o registraci byla proto podána potřetí. Tentokrát byl změněn název na Křesťansko demokratickou společnost, zkráceně KDS. Stanovy byly v pořádku, konkurence dostatečně ukojena, takže zbylo místo i na nás. Dne

23.4. 1996 byla KDS zaregistrována na ministerstvu vnitra. To ovšem zdaleka nebylo vše. Bylo třeba získat IČO (vyřizuje Český statistický úřad). S dokladem o registraci a o přidělení IČO byl založen účet. S dokladem o registraci, přidělení IČO a číslem účtu, jsme byli konečně zaregistrováni finančním úřadem. Dne 12.6. 1996 bylo hotovo. Všichni úředníci stvrdili svými razítky i vlastnoručními podpisy, že KDS existuje.

Další iniciativa je již zcela v našich rukou. Po zkušenostech s vyřizováním registrace se mi rýsuje jeden velmi důležitý úkol. Dokázat plzeňákům, že Orient zdaleka nezačíná na východ od Rokycan, a to i přesto, že tam žijí i Turci.

Karel Steiner:

Společné dílo

"Tak nám zabili Ferdinanda,..." stojí na začátku jednoho z proslulých českých literárních děl, o němž se dodnes vedou

spory, zda jeho autor je klasikem. Jednak díky vcelku obecné znalosti tohoto literárního díla v Čechách a na Moravě a jednak díky odstupu 82 let od vyřčení slavného výroku a historických událostí, které jsou výrokem glosovány, dnes dobře víme, jak to tehdy všechno dopadlo.

"Tak nám prodali KDS,..." chtělo by se napsati v duchu slov "klasikových"... Díky malému odstupu nevíme tak dobře, co z této události všechno vyplyne. Víme dnes více méně za kolik bylo prodáno - za pět lidí v Poslanecké sněmovně parlamentu a možná jednoho ministra. A ač je situace v této chvíli vítězstvím - nevítězstvím, aktérům se to zjevně velice líbí, a tak pan Martin Benda v Denním Telegrafu (14. června 1996) už radí panu Kalvodovi, že by měl začít plánovat datum slučovacího sjezdu s ODS...

Oproti atentátu v Sarajevě na pana arcivévodu máme jednu velkou výhodu. Máme dnes možnost vyvodit ze zániku KDS důsledky a pokusit

se ovlivnit další chod dějin. Nic menšího a nic většího. Dějiny zpočátku pochopitelně nebudeme měnit v záři reflektorů a za tlumeného bzučení televizních kamer. Jak prohlásil kdosi moudrý, budoucnost začíná dnes. A tak je na nás, abychom na této budoucnosti začali pracovat.

Kdo je křesťanský demokrat? Je to člen určité organizované skupiny lidí, která se tímto názvem představuje? Mělo by to tak být, mnohdy však tomu tak ve skutečnosti není. Křesťanský demokrat je ten, kdo uznává prověřené (a křesťanstvím posvěcené) hodnoty v životě lidské společnosti (úcta k životu, úcta k rodině, solidarita s handicapovanými...) a zároveň má za vlastní demokratické principy solidarity, subsidiarity, zodpovědnosti za minority, spíše bych řekl, ten, pro koho demokracie není pouhou technologií vlády.

Asi se v Křesťansko demokratické společnosti shodneme na tom, že takové lidi bychom rádi viděli na čelných

politických postech v naší zemi. Pak si ovšem začneme ihned klást otázku, kde takoví lidé jsou, kde je najít. Pesimisté by řekli, že takoví lidé prostě mezi námi nejsou. Správná otázka by měla znít, co můžeme a máme udělat pro to, aby takoví lidé mezi námi byli. Nebudu opakovat obehnané pořekadlo o maršálské holi v pěšákově torně.

Lidé, které by bylo možné k takovým vlastnostem vychovat, mezi námi jistě jsou. Jen je nutné je k tomu dobře formovat i informovat. Jsou mezi námi lidé vzdělaní v některém oboru lidské činnosti - a je to dobré, že takoví jsou. Jsou mezi námi lidé hluboce mravní a nezištní - Chvála Hospodinu, že takoví mezi námi jsou. Úkolem, který před námi stojí, je dosáhnout toho, aby lidé byli vzdělaní odborně, aby byli mravní a nezištní a aby byli vzdělaní v otázkách disciplín, které jsou označovány pojmem "společenské vědy".

Formace lidí (tedy formace především duchovní) je věcí církve a dobrého křesťanského společenství. Není

to úkol pro politické strany či občanská sdružení. Ale ani tyto organizace by neměly na tuto (a řekl bych primárně nejdůležitější) součást osobnosti zapomínat a měly by dbát na to, aby taková formace mohla probíhat.

Informace, či spíše informovanost lidí má dvě složky (alespoň z pohledu činnosti ve správě věcí veřejných) - jednou je odborné vzdělání v určitém oboru, které více či méně kvalitně poskytují nejrozličnější školy a jehož systém je vcelku dobře propracován. Druhou stránkou jsou otázky fungování společnosti, role politiků, práce s informacemi nejrozličnějších oborů lidské činnosti, které se promítají do společenských dějů a do správy věcí veřejných. A toto je parketa, kterou dosud nikdo u nás systematicky neobsadil. A jsem přesvědčen, že křesťanští politici zítřka budou muset být velmi kvalitně vybaveni v obou oblastech - tedy ve formaci i informaci, jak jsem se pokusil je nastínit.

Chtěl bych Vás

pozvat ke spolupráci na tomto díle. Pokud dnes nemáme hotové "učební osnovy" pro takovouto "univerzitu", nevadí. Pojdme, spojme své zkušenosti a začněme. Proto jsem navrhoval, aby se křesťanští demokraté, kteří se nechtěli "upíchnout" do praktické politiky pod jinou vlajkou, sdružili do občanského sdružení a tímto se zabývali. Je před námi dlouhá cesta (nazýval jsem to "běh na dlouhou trať"). Osobně si cením všech, kteří se k tomuto dílu připojili a připojí, a obzvláště si cením těch dříve narozených, jednak pro jejich zkušenosti a moudrost a jednak pro to, že oni se pouštějí do díla, z jehož plodů se možná těšit nebudou. Je na nás všech, abychom dokázali naslouchat jeden druhému ve zdravém společenství, kde by měli bývat lidé různí (nejen věkem!).

Josef Cuhra:

Ekonomická vize života církví

Dne 13. 6. 1996 pořádala Politicko-ekonomická sekce České křesťanské akademie seminář na téma ekonomické vize života církví. Obsahem semináře, v němž jako přednášející i diskutující vystoupily osobnosti známých jmen (dr. Rajmund Tretera, OP, ing. Mojmír Kalný, ing. Jan Smrčina, P. Josef Pazderka, SJ, prof. ing. Lubomír Mlčoch, mons. František Radkovský), byla současná ekonomická situace katolické církve v České republice, vztah církve a státu, restituce majetku a především ekonomické výhledy do blízké budoucnosti.

Názory diskutujících byly často odlišné, naprostá shoda však panovala v základním postoji: přišla doba lámání chleba. Pokud církev skutečně věří tomu, co hlásá, musí si na šíření evangelia vydělat peníze. Práce, spojená se

zajištěním ekonomické soběstačnosti, alespoň ve financování základního úkolu církve - hlásání evangelia a bphoslužby, není ponižující nutností. Naopak, má se stát samozřejmou součástí křesťanského života a také jednou z moderních forem evangelizace ekonomiky.

Velice zajímavé bylo vystoupení P. Josefa Pazderky, SJ, který žil dlouhou dobu v Londýně, na České katolické misii. Katolická církev ve Velké Británii, oficiálně povolená až v padesátých letech minulého století, má nyní přibližně pět milionů členů. Ačkoli musela své kostely a budovy stavět znovu, a jsou tudíž v jejím vlastnictví, jsou katolíci ve Velké Británii ekonomicky soběstační a na státu nezávislí.

Diskuse na uvedená témata budou po prázdninách pokračovat a měly by vyústit v podklad, z něhož budou vycházet oficiální jednání mezi církví a státem a doporučení věřícím uvnitř církve.

Osobně považuji

práci na novém uspořádání ekonomického života církve (a tím i sebevědomý a rovný pohled do očí světa 21. století), za čestný a nejdříve potřebný úkol katolické inteligence. Zde církev (a především laikové) dostává, na prahu nového století, jedinečnou možnost oslovovat novopohanskou ekonomickou společnost. Ta totiž ve svém pragmaticky odmítavém postoji k finančnímu zajištění činnosti církví nevědomky parafrázuje poselství sv. Pavla, v 10. verši 3. kapitoly II. listu k Thesaloničanům.

KDS může těšit i inspirovat, že úvahy na nyní tak aktuální téma, byly živé i mezi křesťanskými demokraty před více než třiceti lety. Jejich návrhy řešení se však již asi nikdo v úplnosti nedozví.

Michal Štikar:

Bezpečnostní politika a křesťansko demokratická východiska

V uplynulých letech jsem měl možnost poznat poměrně z blízka situaci v bezpečnostních resortech České republiky. Zejména resort ministerstva vnitra, v němž práci policie, okrajově pak problematiku zpravodajských služeb.

Většina soudných lidí vidí, že fungování těchto resortů, včetně ministerstva spravedlnosti, není v pořádku. Dosud jsme se dostatečně nepřiblížili k průměrnému standardu civilizovaných zemí západního křesťanského světa.

Proč je tomu tak ? Sedm let, které uplynuly od převratu v roce 1989, není přeci zanedbatelný časový úsek. Od počátku roku 1990 se do vedení

takzvaných silových resortů začali o překot hrnout noví, minulostí nezátížení lidé. Většinou bez formálního vzdělání. Přesto byli v průměru vzdělanější a intelektuálně lépe vybavení, nežli garnitura, kterou střídali u kormidel moci. Stačilo k tomu málo. Četba krásné literatury a občasné návštěvy podzemních seminářů. Ve srovnání se zdegenerovanými kádry KSČ to byla převaha drtivá. Avšak v konfrontaci s požadavkem přebudovat totalitními lidmi a totalitním myšlením přesycené úřady v úřady právního státu se ukázalo, že toto vybavení nestačí. Morální výbavu mnoha tzv. nových lidí nechme stranou. Od počátku chyběla systémová řešení. Spíše se obecně intrikovalo, politikařilo a prováděla se pochybná personální politika. Tváří tvář nedostatku nezkompromitovaných lidí ochotných, ale hlavně schopných zastávat střední řídicí posty, se ke slovu postupně opět dostávala, komunisty vycovaná administrativní elita. Pro nové,

často dezorientované lidi ve vedení resortů to bylo i jednodušší řešení. Jistě krátkodobým důsledkem takto pojímané personální politiky bylo usnadnění rutinní řídicí práce nutné pro chod úřadoven. V dlouhodobé perspektivě jsme se však dočkali částečné sabotáže prací legislativních, práce policie atd.

Bylo by demagogií tvrdit, že situace v bezpečnostních resortech je stejná nebo horší, nežli tomu bylo před rokem 1989. Z výše uvedených důvodů ale skutečností zůstává, že změny k lepšímu se odehrávají hlemýždím tempem. Jistě, toť možná daň za padesátiletí totality. Zarážející však je skutečnost, že nikdo z odborníků, či politické a publicistické obce dosud nepřišel s návrhem, který by se dal nazývat systémovým. O tom, že o této problematice zřejmě nikdo z povolanych poctivě neuvažuje, svědčí řada skutečností. Jeden případ pro ilustraci. Minulý měsíc šedesát maskovaných policistů se

samopaly přepadlo několik desítek postpubertálních výrostků bavících se v rockovém klubu Propast a zabavilo několik cigaret marihuany. Tváří tvář tomuto nesmyslnému a nebezpečnému policejnímu zákroku se předseda vlády omezí pouze na konstatování, že míra přiměřenosti takových zákroků se těžko hledá, ministr vnitra dodá, že veřejnost takové zákroky očekává.

Obecně můžeme konstatovat, že v bezpečnostních resortech selhávají především kontrolní mechanismy. Opět konkrétně - dosud se nepodařilo systémově vyřešit činnost a funkčnost inspekce ministra vnitra a kontrolního odboru policie. Nadbytečná personální obměna, kdy slušní lidé postupně dveřmi odcházejí a staří bolševici se vracejí oknem, je pouze vedlejším produktem. Pro společnost mnohem zásadnějším jsou předvolební projevy vedoucích činitelů resortu, kteří otevřeně připouštějí výskyt závažné trestné činnosti uvnitř těchto

resortů a jedním dechem dodávají, že nevědí, jak se tomuto problému dostat na kobyliku.

Řešení problematiky spadající do působnosti resortu ministra spravedlnosti je ještě složitější. Po krátkodobé zkušenosti ze spolupráce mé a mých kolegů se současnými soudci a státními zástupci se domnívám, že nám nezbyde než čekat na postupnou personální obměnu. Do této součásti státního aparátu snad budou postupně přicházet noví právníci, preferující zejména lidský rozum a právní normy a postupy běžné na západ od našich hranic.

Svůj příspěvek jsem nazval bezpečnostní politika a křesťansko demokratická východiska. Jak tedy ven z neradostného stavu dnešních věcí. Z krátkodobého hlediska se nabízejí dvě řešení související především s personální prací. Jedním z nich je pohlídat si obsazování dříve již zmíněných středních řídicích postů. V letech 1993 - 94 se na Policejním prezídiu osvědčil

příchod několika nových lidí , spíše technokratů.Vystřídali oddané přívržence ideologismů a kamarády bývalých kamarádů. Během krátké doby se v několika odděleních přestal vést třídní boj a začalo se pracovat. Další z možností je přestat jezdit v rámci služebních stáží tančit do Central parku, či poznávat bary na Temži.Potřeba je spíše tvrdě studovat a učit se. Ostatně i ve vztahu k našemu tématu nezbyvá nežli uvést, že v členských státech NATO mají křesťanští demokraté na formování jakékoli politiky větší vliv než v zemi naší. Logické totiž je, že sebedokonalejší personální politika a z ní vyplývající vědomí odpovědnosti odpovědných, je jen jedním ze dvou základních požadavků. Tím druhým je co největší soulad ústavního pořádku republiky s ústavním pořádkem západních demokracií a nekompromisní vyžadování respektu k němu. V neposlední řadě též uvedení všech ostatních právních norem, tedy i vnitroresortních, do souladu s ústavním pořádkem. I na tomto

úseku jsme sotva na půli cesty.

Budeme li optimisté, můžeme tvrdit, že transformace bezpečnostních resortů bude pokračovat. Snad i rychlejším tempem. A staneme-li se součástí NATO, staneme se opět součástí západní křesťanské civilizace se všemi důsledky z toho plynoucími. Těmito postupy se ovšem nedostaneme do ráje, zachráníme si holý život. Ale získáme snad také větší čas a prostor k tomu, čelit obecnému rozkladu hodnot spolu s těmi, kteří se pohybují na naší názorové platformě.

Vědomi si toho, pokládejme si již dnes také otázky o systému a směru bezpečnostní politiky a pokoušejme se je řešit. Stojí před námi řada zásadních problémů. Z nich namátkou :

- kde je a jak se ošetřuje hranice mezi státem, kde je občan bezpečný a svobodný a mezi státem policejním.

- má občan právo bránit svůj život a majetek sám, nebo je nutné spoléhat vždy na státní moc.

- má zpravodajská služba ve jménu obecného dobra právo na sledování byť jen potenciálních narušitelů ústavního pořádku.

- je v souladu s křesťanskou morálkou použití zvláštních vyšetřovacích metod proti teroristům. Který institut zavede spolehlivé kontrolní mechanismy v podobných případech.

- jaká je ideální hranice nezávislosti soudce na státu, jehož zákonnosti je garantem.

- je profesionální armáda důkazem větší svobody občanů, nebo naopak dokladem úpadku občanských ctností.

V závěru mohu konstatovat, že můj příspěvek je jen nedokonalým podkladem a úvodem k větší diskusi. Vzhledem k tomu, že se nepovažuji za odborníka v této oblasti, mohu jen v souladu s jedním z příspěvků v minulém čísle zdůraznit, že pokud máme být kvalifikovanými oponenty našich proklatě schopných liberálů, je před námi mnoho práce.

H.S.:

Samospráva, decentralizace, veřejná správa, v širším kontextu

Občan, který se snaží vyznat v současném vnitropolitickém dění, který se snaží převzít část odpovědnosti tím, že se chce orientovat a na základě toho zasahovat do běhu věcí - takový občan již jistě postřehl, že se tu hraje o něco velmi důležitého. Různé strany v zápase o povahu veřejné samosprávy, o územní, či profesní samosprávu, neváhají zaujímat nejtvrďší a nejvážnější postoje. Jde skutečně o cosi klíčového, nebo je to zástupný problém? Je povaha veřejné správy tím nejvážnějším tématem, které dnes máme řešit a jeho řešení prosadit, nebo jenom ukazuje na nějaký širší problém?

Snahy vyrovnávat se s minulostí dnes nemají žádnou podporu veřejnosti, strany, které

se pokusily prosadit se do parlamentu s programem nápravy společnosti, založeným na důsledném zúčtování, zcela propadly. Jistě chceme "lidskou politiku", jen málokdo ale věří, že se k ní dá dojít přes účtování s minulostí. Je třeba vyrovnat se s přítomností a zejména s budoucností. A na současné politické scéně, se za beztvarymi inflačními slovy "pravicovost", "konzervativismus", "liberalismus", začíná krystalizovat jejich obsah - je možné formulovat představy jednotlivých mocenských skupin o fungování státu a mechanismech moci, které hodlají využívat.

Žijeme v době, která výrazně dematerializovala majetek a vlastnictví (i peníze), a proto je třeba nově promyslet všechny konzervativní poučky o společnosti. Nově se podívat na mechanismy moci a ovlivňování uvnitř rodící se společnosti reklam, informačních dálnic a konzumu. Je třeba promyslet svoji vlastní, rozporuplnou pozici.

Požadujeme jistou

homogenitu světa, zároveň se jí však bojíme. Chceme se podílet na správě svých věcí, zároveň však příliš nevěříme, že ostatní jsou schopni se o své věci starat. Bojíme se silné a nekontrolované moci institucí státu a zároveň se bojíme silné a nekontrolované moci mafií a obdobných ekonomicko-mocenských formací, vzniklých mimo strukturu státu. Chceme decentralizovat, abychom z jednotlivých organických mikrostruktur mohli postupně složit zdravou, demokratickou společnost, bojíme se však, abychom tím nerozsévali lokální patriotismy a nesnášenlivosti, nacionalismus.

Máme-li tento propletenec začít rozplétat, je třeba si nejprve ozřejmit vlastní východisko: Věříme ve schopnost člověka kulturně žít s druhými? Je nám zřejmé, jaké podmínky takové spoluzítí vyžaduje? Asi musíme být všemi deseti pro samosprávu a přenesení odpovědnosti na ty, kteří rozhodovat mohou. K tomu ale není třeba skloňovat cizí

slova, vzývat princip subsidiarity apod. Je však přítom třeba vidět, že žádné definitivní právní a organizační řešení neexistuje. V kontinentální Evropě není nikde veřejná správa v takovém stavu, aby se nepřemýšlelo o tom, jak ji reformovat. Veřejná správa je projevem kultury v širokém slova smyslu. Dnes u nás jde o to, zda a do jaké míry přijmeme kulturu izolovaného konzumu a pohodlné zajištěnosti, nebo kulturu větší odpovědnosti a provázanosti s druhými.

Uzavře-li se většina z nás do umělohmotných stěn, tvořených obrazovkami, kreditními kartami a v igelitu zabalenými potravinami ze supermarketů, pak může skupina vizionářů prosadit bezvadný decentralizovaný model státu, a skutečná moc stejně zůstane bez kontroly, protože nikoho nebude zajímat ani život souseda přes chodbu. Bude-li mít, byť jen menšina, dostatek aktivity a zájmu o věci společné, naplní se tím "veřejný prostor" a posune stav věcí, i kdyby zvítězily nejčernější

představy teoretiků moci někde v lůně vládnoucí strany.

Miroslav Svoboda:

Nové trendy, či nahodilá skutečnost?

Volby. Zvolili jsme si to, co jsme si zvolili. Na něco je to dobré. Politici si budou například více šlapat na paty. Na druhou stranu může pragmatismus v zájmu udržení u moci občas nadiktovat stranám souhlas s pěknými paskvily. Není samozřejmě pravda, že všechny důležité věci máme za sebou. Nyní ovšem řešení těchto nehotových a zároveň důležitých věcí, může být zdrženo až do jasnějšího rozložení sil. Dnes, 14. června, kdy dosud není jmenována vláda, natož aby bylo zřejmé, jak bude fungovat parlament, je těžko říci, zda by bylo dobře, aby takovýto parlament fungoval celé funkční období, nebo aby jej co možná nejdříve

nahradil parlament jiný. Další otázkou je, jak by ten nový vypadal.

Kromě notoricky známých věcí, jako je těsné přeskočení volebního prahu ODA, mírné ztráty ODS a překvapivého zisku ČSSD, je zde zajímavá ještě jedna věc. KDU totiž získala 8%, což je o 1.8% více než v posledních volbách do ČNR. Další pozoruhodnou věcí je, že KDU na Moravě získala pouze o 0.7% více než posledně, zatímco v Čechách činil nárůst 2.25%. Snad poprvé je poměr poslanců KDU z Čech a Moravy vyrovnaný (9:9). Znamená to, že část voličů KDU na Moravě volila ČSSD a také to, že v Čechách získala KDU hlasy voličů, kteří ji dříve nevolili. Pokládám to za důležitý moment. Jednak se KDU očistila od hlasů těch voličů (členů?), kteří by z KDU rádi udělali sociální demokraty, jednak oslovila zcela nové lidi.

Samozřejmě, čas ukáže, zda to bylo způsobeno spíše momentální politickou konstelací, nebo je to skutečný

odraz snahy vedení udělat z KDU méně moravskou a vesnickou stranu a více (také) českou a (také) městskou. Ne, že by se měla přeorientovat na zcela jiné voliče. Ale k tomu, aby zde vůbec k něčemu byla a také aby vůbec přežila, potřebuje oslovit další skupiny, či vrstvy voličů, než jaké měla dodnes. Spíše to vypadá, že tyto vrstvy skutečně začala oslovovat. Pokračovat v tomto trendu dá samozřejmě nějakou práci. Nejen směrem k voličům, ale i směrem dovnitř KDU.

Držme jí palce. A nejen to. Je možné také jí k tomu konkrétně pomoci, zejména nazýváme-li se Křesťansko demokratická společnost.

V prvním čísle Zpravodaje bylo otištěno registrované znění stanov. Nyní zveřejňujeme zbývající dokumenty KDS - ustavující prohlášení a usnesení sněmu.

Ustavující prohlášení Křesťansko demokratické společnosti

"Vynikající básníci dovedou někdy nahmátnout svou básnickou intuicí samé jádro sociální problematiky. A tak Jan Zahradníček, který byl nesporně velkým básníkem, charakterisoval naši dobu ve své sbírce La Salleta těmito slovy:

....a zatím jejich slova se potloukají
co nejdále od pravdy.

....Pospíchajíce od ničeho k ničemu
pod stropem oblohy popraskané.

Útěk od pravdy o tom, co je člověk a
co je lidská společnost, znamená nutně
útěk od základů spravedlnosti, neboť
nauka o člověku a nauka o

spravedlnosti se nedají oddělovat bez
tragických následků. A těmito
následky jsou přetřhané lidské vztahy,
rozklad společnosti opravdu lidské, a
poněvadž člověk je tvorem
společenským, znamená takový
rozklad odlidštění společnosti. To je
pak ta rozpraskaná obloha, pod kterou
žije národ."

*"Perspektivy lidskosti" - Stanislav
Hofírek, exilový křesťanský demokrat*

Když byla na sklonku roku 1989
zakládána KDS, poukazovala
řada politických vězňů z let
padesátých a šedesátých na to,
že klást kořeny KDS do
prostředí křesťanského disentu
let osmdesátých je zavádějící
omyl. Přesto byla mnohými
přijata cesta, nabízející lákavé
ideály křesťanské demokracie,
zhruba odkoukané v cizině,
avšak bez hlubší reflexe vlastní
vzálenější minulosti. Byla to
chyba, protože taková reflexe
by mohla zabránit pouhému
pragmatismu, ve který
proklamované ideály nakonec
vyústily. Základním rysem
křesťanské demokracie v době
nesvobody byla totiž naděje a
optimismus. A tak lidé, věznění
pro své křesťanské politické

postoje v padesátých letech, spekulovali po návratu z vězení opět o KDS. Někteří z nich byli proto znovu vězněni, načež po propuštění pokračovali v úvahách a přípravách na skutečnou KDS. Od třetího kola věznění je většinou uchránila smrt. Co by asi řekli o současné křesťanské demokracii v lůně ODS?

Jsmo přesvědčeni, že je třeba začít znovu. Tentokrát jinak. Začít, vytrvat, nedat se odradit. Ze všech možností, které se v tuto chvíli nabízejí, se nám zdá nejvhodnější vytvořit Křesťansko demokratickou společnost (právní formou občanského sdružení), jejímž cílem je prosazování a rozvoj křesťansko demokratických myšlenek a příprava osob pro křesťansko demokratickou politiku.

Chceme vytvořit společenství lidí, jejichž cílem nebudou dobrá místa v politice za každou cenu, ale pro které je politická a společenská angažovanost důsledkem přesvědčení o odpovědnosti za vývoj naší země a světa. Mnozí

se této službě věnují již roky. Mají zkušenosti z politické práce i ze styku s lidmi. Nepovažujme proto čas, strávený ve službě bývalé KDS, za ztracený a pokračujme dále. Nesmírný dar svobody nám to umožňuje.

Nemáme v úmyslu nekriticky navazovat na křesťansko demokratickou politiku konce 40. a počátku 50. let. Dnešní doba se v mnohém liší od situace před téměř padesáti lety. Stojí však před námi veliká výzva a příležitost, vnést principy křesťansko demokratické politiky do správy veřejných věcí. A tyto základní principy se s dobou nezměnily.

Křesťansko demokratická společnost chce především komentovat aktuální politické dění z pozic křesťanské demokracie. Chce se vyslovovat k politickým, hospodářským, sociálním, kulturním, náboženským a jiným otázkám s vědomím odpovědnosti. Tomu, ke kterému musí všechno jednání směřovat, nemá-li vést ke zmatku a záhubě.

Křesťansko demokratická společnost dále předpokládá činnost vzdělávací, formou seminářů a přednášek, ve spolupráci s institucemi podobného zaměření.

Účasti v Křesťansko demokratické společnosti není na závalu členství v různých politických stranách, s výjimkou stran a hnutí, jejichž program a cíle jsou v závažném rozporu s principy křesťanské demokracie.

Křesťansko demokratická společnost chce naslouchat dobrým názorům a pomáhat je prosazovat, přičemž si je vědoma toho, že tyto dobré názory nejsou monopolem několika vyvolených jednotlivců nebo stran.

Organizační struktura Křesťansko demokratické společnosti bude tvořena místními kluby, s ústředím v Praze. Představitelé jsou voleni členstvem. Činnost všech členů je dobrovolná. Pro zajištění vzájemné informovanosti a možnosti vést uvnitř sdružení diskuse, bude vycházet zpravodaj, vydávaný ústředím.

Usnesení

ustavujícího sněmu

Křesťansko demokratického sdružení

(konaného dne 9.3. 1996 v Praze)

1. Ustavující sněm schvaluje ustavující prohlášení Křesťansko demokratického sdružení.

2. Ustavující sněm souhlasí s tím, aby se členové přípravného výboru Josef Cuhra, Karel Steiner a Miroslav Svoboda dnem registrace stali členy výboru ve smyslu návrhu stanov. Toto ustanovení se stává součástí organizačního řádu.

3. Ustavující sněm dává mandát přípravnému výboru k tomu, aby v případě výhrad MV při registraci sdružení, změnili v návrhu stanov slovo "politika" a "politický" (ve všech mluvnických tvarech), na "společnost" a "společenský" (ve všech mluvnických tvarech).

4. Ustavující sněm volí za

předsedu ing. Josefa Cuhru, za místopředsedu ing. Karla Steinera, za řádné členy výboru ing. Antonína Marka, Boženu Primasovou a Miroslava Svobodu, za revizora účtů Jaroslavu Polákovou.

5. Ustavující sněm schvaluje členské příspěvky ve výši 100 Kč ročně pro výdělečně činné a 30 Kč ročně pro ostatní.

6. Ustavující sněm žádá účastníky, aby založili ve svých obcích místní kluby KDS.

7. Ustavující sněm souhlasí, aby ve výboru bylo rezervováno 1 místo pro každý kraj, či obdobný region a toto obsazeno kooptováním dle návrhu místních klubů. Funkční období těchto členů končí příštími volbami výboru.

8. Ustavující sněm stanovuje, že ode dne registrace výbor rozhoduje o záležitostech KDS.

9. Ustavující sněm ukládá výboru svolat nejpozději do 31.12. 1996 řádný sněm.

Diskuse o znaku

K nově založené KDS patří také debata o novém znaku. Zkratku KDS si jistě chceme udržet. Původní zpracování loga však vyvolává (i u veřejnosti), ne vždy příznivé asociace. Vyzýváme proto všechny členy k diskusi o novém provedení znaku KDS. Své návrhy zasílejte poštou na adresu redakce.

Moudrost na závěr

...Příliš intenzivní odpírání zlému může přejít v útok a končit na bojišti, a to pak ovšem žel! Zato nedosti intenzivní odpírání zlému musí přejít v defenzivu a skončit na hnojišti, a to pak ovšem běda.

(Ivan Diviš)

KDS

zpravodaj Křesťansko demokratické
společnosti

redakční rada:

*Josef Cuhra, Michal Štikar,
Miroslav Svoboda, Karel Steiner*

Hlavní redaktor:

Josef Cuhra

Jazyková úprava:

Kateřina Šetinová

Obálka:

Helena Cuhrová

Adresa redakce:

Ovenecká 43, Praha 7, 170 00

Zdarma, pro vnitřní potřebu .